

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 634/2021-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Okresného súdu Humenné č.k. 13D/228/2014-11 zo 4. septembra 2014, proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 29C/25/2017-59 z 15. augusta 2018, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 15Co/27/2019-99 z 21. januára 2020 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2Cdo/155/2020 z 25. februára 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 28. mája 2021 bez toho, aby žiadala vysloviť porušenie svojich základných práv, žiada zrušiť rozhodnutia všeobecných súdov. Všeobecne konštatuje, že nimi boli porušené bližšie nešpecifikované základné práva podľa Ústavy Slovenskej republiky a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V argumentácii len expresívne spomína čl. 20 ods. 1 štvrtú vetu ústavy, podľa ktorej sa dedenie zaručuje. Podľa sťažovateľky postupom súdov došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces tým, že súdy nevykonali takmer žiadne dokazovanie.

II.

2. Prvým z namietaných uznesení zo 4. septembra 2014 bolo zastavené dedičské konanie po sestre sťažovateľky, ktorá nezanechala žiaden majetok. V inom konaní sa sťažovateľka žalobou z augusta 2017 domáhala určenia, že jej sestrou ako daryňou uzavretá darovacia zmluva k nehnuteľnostiam je neplatná. Okresný súd ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom bez vykonania sťažovateľkou navrhovaného dokazovania túto žalobu zamietol, keď dospel k tomu, že na požadovanom určení nie je naliehavý právny záujem, keďže sťažovateľka nebola účastníčkou darovacej zmluvy a vyhovením žalobe nebude vyriešená otázka vlastníckeho

práva k nehnuteľnostiam, ktorá by mohla byť vyriešená len vtedy, keby sa sťažovateľka domáhala určenia, že darovacou zmluvou prevedené nehnuteľnosti patria do dedičstva po jej sestre.

3. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, keď nesprávnosť právneho posúdenia vzhladla v tom, že pri posúdení jej nároku je naliehavý právny záujem až druhoradý. Krajský súd ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu, keď sa stotožnil so záverom okresného súdu. V závere uviedol, že rozhodnutie nebráni sťažovateľke domôcť sa svojho práva žalobou o určenie, že nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom darovacej zmluvy, patria do dedičstva po poručiťke.

4. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľka podala dovolanie podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku, keď súdom vytkla, že nevykonali takmer žiadne dokazovanie, a to, že nemali posudzovať jej naliehavý právny záujem, ktorý ako dedička po svojej sestre má. Najvyšší súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol. Podľa najvyššieho súdu okresný a krajský súd správne posúdili nedostatok naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti darovacích zmlúv a bez vykonania ďalšieho dokazovania žalobu zamietli. Okrem toho dodal, že nesprávnosť posúdenia danosti naliehavého právneho záujmu je otázkou právnou, čo vyžaduje podanie dovolania podľa § 432 Civilného sporového poriadku.

III.

5. Proti namietanému uzneseniu okresného súdu o zastavení konania o dedičstve bolo prípustné odvolanie, o ktorom mal právomoc rozhodnúť krajský súd. Proti namietanému rozsudku okresného súdu sťažovateľka mohla a aj podala odvolanie a o odvolaní rozhodol krajský súd. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľka mohla a aj podala dovolanie a o dovolaní rozhodol najvyšší súd. Existencia opravného konania nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať vo vzťahu k opravným prostriedkom napadnutým rozhodnutiam, keďže odvolanie a dovolanie v civilnom procese predstavujú účinný právny prostriedok ochrany práv. Preto ústavný súd ústavnú sťažnosť vo vzťahu k namietaným rozhodnutiam okresného a krajského súdu odmietol pre nedostatok právomoci podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

6. Z namietaného rozhodnutia najvyššieho súdu je zrejmé, že sa stotožnil s právnym záverom okresného a krajského súdu o tom, že na žalobe sťažovateľky nie je daný naliehavý právny záujem. Tento záver všeobecných súdov je jasne a zrozumiteľne vyargumentovaný a aj rozhodnutie najvyššieho súdu o dovolaní sťažovateľky treba vnímať v súvislosti s odôvodnením rozhodnutí okresného a krajského súdu. Okrem toho argumentácia všeobecných súdov obsahuje jasný návod, akou žalobou sa sťažovateľka môže domôcť svojho ústavou garantovaného a v ústavnej sťažnosti verbalizovaného dedičského práva, keď uvádzajú, že nástrojom na ochranu dedičského práva nie je žaloba o určenie neplatnosti darovacích zmlúv, na základe ktorých mala poručiťka previesť svoje vlastnícke právo, ale žaloba o určenie, že prevedené nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiťke. Preto z pohľadu namietaného porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 štvrtej vety ústavy nemožno dospieť k záveru o tom, že by sa sťažovateľka svojho dedičského práva nemohla domôcť, keďže stále môže podať žalobu o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po jej sestre. Z tohto pohľadu je ústavná sťažnosť sťažovateľky

podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde zjavne neopodstatnená, čo vyplýva z toho, že argumentácia sťažovateľky vychádza z nepochopenia účelu naliehavého právneho záujmu ako primárneho, nie druhoradého predpokladu dôvodnosti určovacej žaloby.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. novembra 2021

Robert Šorl
predseda senátu